

Arrest

nr. 111 264 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 24 juni 2010 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidde tot arrest nr. X van 26 oktober 2010 waarbij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende op 1 december 2010 een tweede asielaanvraag in. Op 13 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-

bestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.3. Op 7 september 2011 werd verzoeker gerepatrieerd naar Kosovo.

1.4. Verzoeker diende op 10 december 2012 een derde asielaanvraag in. Op 13 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Op 12 februari 2013 stemden de Belgische autoriteiten in met het verzoek tot terugname van verzoeker en zijn familieleden dat verzonden werd door de Zweedse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e. van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening). Op 16 april 2013 werden verzoeker en zijn familieleden overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

1.6. Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op 17 april 2013.

1.7. Op 24 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 27.10.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.10.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); overwegende dat de betrokkene op 01.12.2010 een tweede asielaanvraag indiende die op 13.04.2011 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van' in overwegingname' vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 10.12.2012 een derde asielaanvraag indiende die op 13.12.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname' vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 17.04.2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vrouw haar kind verloren heeft bij haar zwangerschap door de stress waarbij dient opgemerkt te worden dat deze informatie geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève; overwegende dat de betrokkene verklaart schrik te hebben om te vermoord te worden in zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielerprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het-Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. .

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 13.12.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift wordt gesteld dat tegen alle gelijkaardige beslissingen die getroffen werden ten opzichte van verzoekers andere familieleden een beroep werd ingesteld. Gevraagd wordt om vanuit het oogpunt van de goede rechtsbedeling alle zaken samen te voegen en te behandelen wegens hun verknochtheid.

Het blijkt dat elk lid van verzoekers familie een afzonderlijk asielinterview heeft afgelegd. Tevens hebben ze niet allen hetzelfde asielparcours doorlopen. De motivering van de betrokken beslissingen differentieert. Om die reden worden de zaken niet samengevoegd. Omdat het leden van dezelfde familie betreft werden de zaken met rolrs. 130 211, 130 221, 129 931, 131 288, 129 838, 129 820, en 127 674 wel allemaal op één en dezelfde terechtzitting behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 16.1.e en 20 van de Dublin II-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van “ *de principes van machtsoverschrijding*”.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Dat de beslissing eveneens moet steunen op correcte feitenvinding en rekening dient te houden met alle voorgelegde elementen en documenten .

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Met betrekking tot artikel 50 alinea 3 en 4 en 51/8 van de wet van 15.12.1980

Artikel 51/8

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Wet van 15/12/1980 Versie van 10/01/2011 - 110 -

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever heeft willen vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf kunstmatig zou verlengen door opeenvolgende aanvragen in te leiden , nadat een afgesloten onderzoek bewezen had dat hij niet in aanmerking kon komen voor een erkenning of de subsidiaire bescherming;

(Doc. parl.,Sénat, 1992-1993, n 555-1, p. 9).Om dit doel te bereiken werd het beroep voor de Raad van State uitgesloten in de gevallen waar de vreemdeling :

- a) reeds eerder een verklaring heeft afgelegd om als vluchteling te worden erkend die na onderzoek niet aannemelijk is bevonden en*
- b) de mogelijkheid heeft gehad alle beroepsmiddelen uit te putten tot hun einde en*
- c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw element voor te leggen*

De aanvraag tot schorsing zou enkel onontvankelijk kunnen worden verklaard indien deze drie voorwaarden cumulatief vervuld zijn ;

Indien de vreemdeling nieuwe elementen of één nieuw element voorlegt maar dat de Minister of de staatsecretaris of afgevaardigde van oordeel is dat deze niet van aard zijn om een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen vaststellen , of niet van aard zijn om het bestaan te kunnen vaststellen van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat in geval van terugkeer naar het land een reëel risico zou gelopen worden op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming, is artikel 50, alinea 3 en 4 niet van toepassing (Arbitragehof, Arrest 61/94 dd 14.07.1994).

In dit geval heeft verzoekende partij degelijk nieuwe elementen voorgelegd ,

Deze elementen werden echter niet gegronnd bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris;

Verzoekende partij heeft de volgende elementen aangehaald of voorgelegd; De documenten die in ZWEDEN aan de Zweedse asielinstanties werden voorgelegd, waaronder har identiteitsdocumenten en een paar documenten in haar thuisland uitgereikt ;

- De algemene situatie in KOSOVO EN SERVIË aangaande de minderheidsgroep tot dewelke het gezin behoort, nl de ROMA gemeenschap;*
- De persoonlijke situatie van het gezin dat als ROMA gediscrimineerd werd op administratief vlak, sociaal vlak en gezondheidsvlak*
- De persoonlijke medische situatie van een paar leden uit het gezin , die geen medische zorgen mochten ontvangen omwille van haar Roma origine;*
- De bekommerende psychische toestand en gezondheidstoestand van de samenwonende minderjarige kinderen van de overleden zoon en broer [S.G.], die meerdere opeenvolgende trauma's hebben opgelopen : het overlijden van hun vader (ook al is die toe te wijten aan een moord /zelfmoord of een natuurlijke dood), het vertrek van hun moeder die hen aan de hoede van hun grootouders achtergelaten heeft), instabiliteit van het gezin gelet op de preciaire situatie van het volledige gezin.*
- Tot slot heeft het gezinshoofd een omslag voorgelegd inhoudende alle documenten die aan het gezin werden overgemaakt door de Zweedse autoriteiten op het ogenblik dat zij vanuit Zweden naar België gerepatriëerd werden op 16.04.2013 in het kader van de door de Belgische Staat aanvaarde terugnameovereenkomst (Dublin Regulation) en de documenten die door het gezin voorgelegd werden bij hun aankomst in ZWEDEN;*

Verzoekende partij heeft derhalve degelijk nieuwe elementen voorgelegd;

Dat heel opmerkelijk is dat geen van de getroffen beslissingen melding maken van de door de Belgische Staat aanvaarde terugname die aan de Zweedse Staat nochtans betekend werd, op grond van artikel 16 .1.e van de verordening EU 343/2003.

Dat indien in de beslissingen wel soms sprake is van een asielaanvraag in ZWEDEN en een repatriëring naar België, deze op voorwaardelijke wijze worden voorgesteld, daar waar des feitelijke omstandigheden vast staan en niet te betwisten zijn.

Dat bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen voorgesteld worden als binnengekomen in het Rijk "zonder geen enig document", daar waar de Belgische staat in het bezit werd gesteld van de identiteitsdocumenten van het gezin en van een reeks documenten uit hun thuisland;

Dat de beslissing derhalve niet op correcte feitenvinding steunt en niet alle elementen onderzocht heeft.

Dat de verzoekende partijen thans al hun identiteitsdocumenten kwijt zijn , zodat de vraag zich opdringt, waar deze documenten achtergebleven zijn.

Het gezin dacht dat deze documenten door de DVZ waren bijgehouden om hen sneller te kunnen uitwijzen.

Nu dat de beslissingen geen woord reppen ivm de voorgelegde en bijgehouden documenten, dient te worden vastgesteld dat de beslissing niet op een correcte feitenvinding steunt en dat niet met alle elementen en documenten rekening gehouden werd, hetgeen ook getuigt van een miskennis van de zorgvuldigheidsplicht die bij de administratie rust.

[...]de beslissing dient derhalve te worden vernietigd;

De DVZ diende het dossier en de aanvraag door te sturen naar het CGVS dat over de bewijswaarde van de voorgelegde documenten diende te oordelen alsmede over hun verklaringen;

Dat het gezin gewag heeft gemaakt van prima facie, ernstige gezondheidsproblemen die in Kosovo en /of Servië niet kunnen verzorgd worden, omwille van hun ROMA origine die het gezin alle deuren afsluit. Er bestaat derhalve ernstige aanwijzingen dat er "ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Dat de motivatie die er zich toe beperkt te wijzen naar een bestaande specifieke procedure 9 ter die open staat voor vreemdelingen die ziek zijn, zonder verder in te gaan nopens de reden waarom de ziekte niet kon of kan verzorgd worden in het thuisland voldoet niet aan de motiveringsplicht.

De reden waarom de psychologische problemen niet weerhouden werden is niet duidelijk voor de verwerende partij

Cfr mutatis mutandi

CONSEIL DU CONTENTIEUX AUX ETRANGERS

21 décembre 2009

n°36370

4.2.1. Sur la sixième branche, le Conseil observe à la suite de l'examen de la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant le 17 mars 2008, que ce dernier a soulevé au titre de circonstance exceptionnelle « les problèmes psychologiques consécutifs aux souffrances liées à son départ du pays et à la séparation familiale (pièces 11, 12) ». ces deux pièces consistant en deux évaluations du requérant par des psychologues. Cette demande présente également que l'intéressé est « un jeune homme fragile qui ne pourrait supporter de quitter, [...], le pays avec lequel il a aujourd'hui tissé de véritables attaches », tout en évoquant une possible violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

En l'espèce, la partie défenderesse a considéré cet élément comme un élément de nature médicale et par conséquent, n'a pas jugé bon de l'examiner plus en détail et a opté pour renvoyer le requérant à la procédure qui lui serait ouverte par la biais de l'article 9ter de la même loi.

4.2.2. Néanmoins, bien que pauvrement développés dans la demande d'autorisation de séjour dont question, le Conseil observe que le requérant n'a pas allégué que ces problèmes d'ordre psychologique constitueraient un élément de nature médicale, ou encore qu'il suivrait à ce titre un suivi d'ordre médical, ou même psychologique.

D'autre part, il n'a joint aucun certificat médical quant ses difficultés, mais des attestations de psychologues, lesquels ne peuvent être considéré à priori comme le certificat médical nécessaire à la recevabilité d'une demande introduite sur pied de l'article 9ter précité, tel que requis par l'article 7 de l'arrêté royal du 17 mai 2007 fixant les modalités d'exécution de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

Au regard de ces constatations, le Conseil estime qu'il ne lui est pas permis de comprendre de façon claire et non équivoque le raisonnement de la partie défenderesse l'ayant conduit à écarter les problèmes psychologiques du requérant en tant que circonstance exceptionnelle et à les considérer comme un élément de nature médicale. La motivation de la décision attaquée ne pouvant être

considérée comme suffisante ou adéquate, la partie défenderesse a par conséquent, a manqué à son obligation de motivation telle que définies par les dispositions légales visées au moyen.

4.3. Le moyen, en sa sixième branche, est fondé et suffit à justifier l'annulation de l'acte attaqué.

De verzoekende partij haalde immers aan dat geen zorgen verstreken worden omwille van de etnische ROMA origine, hetgeen een motief is die binnen het kader van de criteria van de Conventie van Geneve.

Verzoekende partijen behoren tot een minderheidsgroep die als dusdanig gediscrimineerd wordt, ook wat betreft essentiële rechten, zoals recht op opvoeding, woonst en gezondheid;

Dat tot slot het onredelijk is dat het dossier en de asielaanvraag van de kleinkinderen wel in overweging blijkt te zijn genomen, - zij worden voor het CGVBS voor verhoor opgeroepen-, daar waar de asielaanvraag van de andere leden van het gezin niet in overweging werden genomen en in het bijzondere de asielaanvraag van de grootouders die de kinderen onder hun hoede hebben.

Dat verzoekende partij verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar haar oorsprongsland, waar haar leven in gevaar is;

Met de bijkomende omstandigheid dat de minderjarige leden van het gezin degelijk nog, al was het momenteel, in het Rijk zijn toegelaten, gelet op hun nog lopende asielpprocedure;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt en als dusdanig onredelijk voorkomt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, TU Royaume uni) ; »

Dat de genomen beslissingen eveneens een schending uitmaken van artikel 8 EVRM, vermits de minderjarige kleinkinderen gescheiden worden van hun samenwonende grootouders, ooms en tantes, daar waar zij geen andere familieleden hebben : hun vader is overleden, hun moeder heeft ze achter gelaten.

Dat de beslissingen bijgevolg niet wettig zijn gemotiveerd en de gevolgen ervan het zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel schenden ;”

3.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 16.1.e en 20 van de Dublin II-Verordening en van het evenredigheidsbeginsel, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze schendt.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De

Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat zij werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarna verwerende partij ingaat op de door verzoeker bij het indienen van zijn vierde asielaanvraag aangehaalde elementen. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van *“de door de Belgische Staat aanvaarde terugname die aan de Zweedse Staat nochtans betekend werd op grond van artikel 16.1.e. van de verordening EU 343/2003”*, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont welke relevantie dit zou hebben in het kader van een beoordeling in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat hij geen belang heeft bij zijn kritiek. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing met geen woord rept *“ivm de voorgelegde en bijgehouden documenten”* maar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen documenten heeft voorgelegd en bij het indienen van zijn vierde asielaanvraag verklaard heeft, *“Ik heb geen nieuwe documenten”*. Het blijkt niet dat hij zou verwezen hebben naar documenten die andere familieleden zouden hebben neergelegd. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is om in de bestreden beslissing een motivering terug te vinden *“ivm de voorgelegde en bijgehouden documenten”*, minstens laat hij na in concreto te specificeren aangaande welk document hij een motivering verwachtte in de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker voor het overige de motivering van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, wordt het middel bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

3.5. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.6. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.7. Gelet op het gestelde in punt 3.5 kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 april 2013 in het kader van zijn vierde asielaanvraag het volgende verklaarde:

“Ik heb geen nieuwe documenten.

De kinderen van mijn overleden broer [G.] huilen en zijn bang om naar Kosovo terug te keren. 's Nachts zijn zij bang. Mijn vrouw was zwanger maar omwille van de stress, is zij haar kind verloren. Wanneer gebeurde dit? Ongeveer een jaar geleden. Heel mijn familie heeft stress en psychische problemen. Mijn ouders zijn erg ziek.

Zijn er nog nieuwe elementen i.v.m. jullie situatie in Kosovo? Neen. Wij hebben niemand meer in Kosovo. Heel mijn familie verblijft in Europa.

Toen ik gerepatrieerd werd, was het een heel ander leven voor mij. Ik kende daar niets. Het leven was daar anders. In Kosovo vrees ik om vermoord te worden omwille van iets dat mijn grootvader vroeger gedaan heeft. Ik weet niet wat hij precies gedaan heeft. Toen ik gerepatrieerd was, zeiden sommige mensen tegen ons dat wij riskeerden om vermoord te worden door wraaknemers. Vertelde u dit al eerder? Ja, maar ik heb geen andere nieuwe elementen. Ik vertel u gewoon wat er gebeurd is.

Wenst u verder iets toe te voegen? Neen.”

3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt, *“Verzoekende partij heeft de volgende elementen aangehaald of voorgelegd; De documenten die in ZWEDEN aan de Zweedse asielinstanties werden voorgelegd, waaronder haar identiteitsdocumenten en een paar documenten in haar thuisland uitgereikt ; De algemene situatie in KOSOVO EN SERVIË aangaande de minderheidsgroep tot dewelke het gezin behoort, nl de ROMA gemeenschap;De persoonlijke situatie van het gezin dat als ROMA gediscrimineerd werd op administratief vlak, sociaal vlak en gezondheidsvlak;De persoonlijke medische situatie van een paar leden uit het gezin , die geen medische zorgen mochten ontvangen omwille van haar Roma origine; De bekommerende psychische toestand en gezondheidstoestand van de samenwonende minderjarige kinderen van de overleden zoon en broer [S.G.], die meerdere opeenvolgende trauma's hebben opgelopen : het overlijden van hun vader (ook al is die toe te wijten aan een moord /zelfmoord of een natuurlijke dood), het vertrek van hun moeder die hen aan de hoede van hun grootouders achtergelaten heeft), instabiliteit van het gezin gelet op de precaire situatie van het volledige gezin.Tot slot heeft het gezinshoofd een omslag voorgelegd inhoudende alle documenten die aan het gezin werden overgemaakt door de Zweedse autoriteiten op het ogenblik dat zij vanuit Zweden naar België gerepatrieerd werden op 16.04.2013 in het kader van de door de Belgische Staat aanvaarde terugnameovereenkomst (Dublin Regulation) en de documenten die door het gezin voorgelegd werden bij hun aankomst in ZWEDEN;”* dient de Raad gelet op het gestelde in punt 3.8. vast te stellen dat verzoeker zijn aangebrachte elementen aposteriori aandikt. Alleszins kan het louter opsommen van de elementen die verzoeker meent naar voren gebracht te hebben, gevolgd door de ponering dat hij *“derhalve degelijk nieuwe elementen (heeft) voorgelegd”*, de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt *“Dat het gezin gewag heeft gemaakt van prima facie, ernstige gezondheidsproblemen die in Kosovo en /of Servië niet kunnen verzorgd worden, omwille van hun ROMA origine die het gezin alle deuren afsluit”* en *“De verzoekende partij haalde immers aan dat geen zorgen verstreken worden omwille van de etnische ROMA origine, hetgeen een motief is die binnen het kader van de criteria van de Conventie van Geneve. Verzoekende partijen behoren tot een minderheidsgroep die als dusdanig gediscrimineerd wordt, ook wat betreft essentiële rechten, zoals recht op opvoeding, woonst en gezondheid;”* dient de Raad gelet op het gestelde in punt 3.8. eens te meer vast te stellen dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. Verzoeker poogt tevergeefs

aposteriori de vaag aangehaalde medische problemen te kaderen binnen de Conventie van Genève en zoekt tevergeefs steun in een arrest van de Raad van 21 december 2009 dat hij in zijn verzoekschrift aanhaalt, aangezien dit geen betrekking heeft op een herhaalde asielaanvraag doch wel op een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen.

3.11. Waar verzoeker opwerpt, *“Dat indien in de beslissingen wel soms sprake is van een asielaanvraag in ZWEDEN en een repatriëring naar België , deze op voorwaardelijke wijze worden voorgesteld, daar waar des feitelijke omstandigheden vast staan en niet te betwisten zijn”*, dient de Raad vast te stellen dat, daargelaten de relevantie van dergelijke kritiek, hiervan in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt, zodat verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek.

3.12. Waar verzoeker betoogt, *“Dat bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen voorgesteld worden als binnengekomen in het Rijk “zonder geen enig document”, daar waar de Belgische staat in het bezit werd gesteld van de identiteitsdocumenten van het gezin en van een reeks documenten uit hun thuisland”* dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing zulks niet bepaalt zodat verzoekers betoog nog maar eens feitelijke grondslag mist. Verder is het niet aan de Raad om verzoekers opwerping te beantwoorden *“Dat de verzoekende partijen thans al hun identiteitsdocumenten kwijt zijn , zodat de vraag zich opdringt, waar deze documenten achtergebleven zijn. Het gezin dacht dat deze documenten door de DVZ waren bijgehouden om hen sneller te kunnen uitwijzen.”*

3.13. Verzoeker gaat niet in op de concrete motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de conclusie in de bestreden beslissing *“Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het topen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”*. niet deugdelijk en pertinent is gelet op wat hij verklaard heeft ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag. Verzoekers overtuiging dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangehaald en dat zijn dossier aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moest worden overgemaakt, kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Zo verzoeker minderjarige neven of nichten zou blijken te hebben wier asielaanvragen in behandeling zouden zijn bij het Commissariaat-generaal, dient de Raad op te merken dat dit niet inhoudt dat verzoekers vierde asielaanvraag dan ook ter behandeling aan het Commissariaat-generaal moet worden overgemaakt.

3.14. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 8 EVRM, noodzaakt dit het aantonen van het bestaan van een gezinsleven. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat alle broers en zussen van verzoeker alsook zijn ouders een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag ontvangen hebben. Een schending van verzoekers gezinsleven met zijn ouders, broers en zussen blijkt derhalve niet. Zo verzoeker minderjarige neven of nichten zou blijken te hebben wier asielaanvragen in behandeling zouden zijn bij het Commissariaat-generaal, dient de Raad op te merken dat verzoeker op geen enkele wijze in concreto aantoont dat er sprake is van een gezinsleven tussen hem en zijn minderjarige neven of nichten (kleinkinderen van zijn ouders/ kinderen van zijn overleden broer). Andere gezins- of familierelaties dan tussen ouders en minderjarige kinderen, zoals in casu tussen een meerderjarige oom t.a.v. minderjarige neven en nichten, *“do not necessarily attract the protection of Article 8 without further elements of dependency involving more than the normal emotional ties”* (cf. EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij nauwe en gevestigde banden heeft met zijn neven of nichten of dat hij een zorgdragende volwassene is voor deze kinderen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.15. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing waardoor degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). Verzoeker voert in se niet meer aan dan een bloot betoog inzake een repatriëring naar het oorsprongsland alsook een theoretisch betoog dat artikel 3 EVRM een positieve

verplichting oplegt om ieder mens te beschermen tegen slechte behandeling. De Raad merkt op dat dergelijke affirmaties niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

3.16. Verzoekers kritiek betreffende het feit dat hij niet mag verblijven in de andere Europese Schengenstaten betreft een vermelding op de akte van kennisgeving en betreft de uitvoering van de bestreden beslissing die op zich geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. Alleszins houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoeker een absoluut verbod krijgt opgelegd om te verblijven in de Schengenstaten. De bestreden beslissing verhindert niet dat verzoeker een verblijf aanvraagt in een andere Schengenstaat waar hij dan zal kunnen verblijven indien hem een verblijfsvergunning wordt toegekend. Evenmin leidt de bestreden beslissing ertoe dat verzoeker “*nergens nog bescherming kan inroepen*”, minstens toont hij dat niet aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA